

Sygn. akt IV U 563/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lipca 2018 r. w S.

odwołania W. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 31 maja 2017 r. Nr (...)

w sprawie W. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do dodatku pielęgnacyjnego

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala W. O. prawo do dodatku pielęgnacyjnego na okres od dnia 01 maja 2017 roku do dnia 30 kwietnia 2022 roku.

Sygn. akt IV U 563/17

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 31.05.2017r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej W. O. prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Od decyzji tej odwołanie złożyła ubezpieczona W. O. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że jest niezdolna do samodzielnej egzystencji i wymaga opieki osób innych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, która na podstawie dokumentów medycznych oraz badania wnioskodawczyni w dniu 23.05.2017r. nie stwierdziła u niej niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione. Zgodnie z art. 75 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Bezspornym jest, że ubezpieczona (urodzona (...)) nie ukończyła 75 roku życia. Badając sporną kwestię niezdolności do samodzielnej egzystencji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: neurologa J. B., okulisty R. S. i diabetologa A. P.. Biegli w swojej opinii (k. 20-38) stwierdzili u ubezpieczonej: zaćmę, miastenię i cukrzycę typu 2. Schorzenie w postaci miastemii, zdaniem biegłej neurolog, powodują niezdolność do samodzielnej egzystencji na okres od 1 maja 2017r. do 30 kwietnia 2022r. Schorzenia w postaci zaćmy i cukrzycy, w ocenie biegłych diabetologa i okulisty, nie spowodują niezdolności do samodzielnej egzystencji. Sąd podzielił opinie biegłych, ponieważ zostały wydane przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonej i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłej neurolog, która uznała, że W. O. jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawczyni. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że oraz że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, póź. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej. Biegła odniosła się do konieczności zapewnienia ubezpieczonej opieki osób trzecich w kontekście stwierdzonych schorzeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku.